

SCHRIFTMEDITATIE

"...zittende ter rechterhand Gods".

Kolossenzen 3:1

De Heere Jezus is verhoogd aan de rechterhand van de Vader. Dat is de derde trap van Zijn verhoging.

Zo belijdt het apostolicum:

Opgestaan van de doden,
opgevaren ten hemel,
"zittende ter rechterhand Gods",
des almachtige Vaders.

De Heere Jezus is gekomen tot de plaats en staat van de hoogste heerlijkheid.

De Vader heeft Hem uitermate verhoogd.

David zong daar van door profetische geest: "De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken zit aan Mijn rechterhand". (Psalm 110)

De heerlijkheid van Zijn Goddelijke natuur wordt niet langer bedekt door de zwakheid van Zijn menselijke natuur. Hoe groot en schitterend is nu Zijn eer.

"Gods rechterhand" wil zeggen: sterkte, macht, kracht, eer en heerlijkheid. De rechterhand van de Heere doet krachtige daden.

Wanneer beleden wordt dat Christus "Zittende" is aan de rechterhand des Vaders, betekend dit, dat Christus bij Zijn Vader de grootste eer, waarde en waardigheid heeft.

In het Oude Testament lezen we dat Jozef na vernedering en smaad verhoogd werd op een ereplaats naast Farao: "Ik ben Farao, doch zonder u zal niemand zijn hand of zijn voet opheffen". (Genesis 41)

Veel groter heerlijkheid ontving Jezus aan de rechterhand van Zijn Vader. De Vader heeft alles aan Zijn Zoon gegeven. Ook het gericht is aan Hem toebetrouwd.

We bemerken dat de Heere aardse woorden en beelden gebruikt om ons iets te leren aangaande de heerlijke plaats van de Heere Jezus.

De kerk belijdt: Hij "zit" aan de rechterhand des Vaders. Groot is hier de betekenis van het woordje "zit".

In de staat van Zijn vernedering was er geen tijd en geen plaats voor Hem om te "zitten". De Hogepriester Jezus "stond" dag en nacht in arbeid en waken, strijd en zuchten, tranen en gebeden. Hij "stond" in verbazing en angst, verlating en hoon.

Dat alles leed Hij, ver van de rechterhand des Vaders.

Hij had toch Zichzelf ontledigd. De gestalte van een dienstknecht aannemende?

Nu, een dienstknecht "staat", in hitte en koude, altijd tot dienst bereid.

Als wij zó Zijn leven in vernedering mogen gadeslaan, zien wij Hem altijd "staan", altijd het werk van God werkende, altijd in arbeid Zijner ziel.

Maar Hij, die gestaan heeft als slachtoffer voor de zonde, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand van God. (Hebreeën 10)

Na de volbrachte arbeid is de Heere Jezus ingegaan in Zijn rust. Deze rust is geen rust die gelijk staat met nietsdoen. Nee, Hij werkt nu uit de aangebrachte rust en de Koninklijke waardigheid van de Overwinnaar.

De Vader heeft Hem de gemeente gegeven tot een Hoofd en Heere boven alle dingen. De troost en nuttigheid van deze heerlijkheid van de Plaatsbekleder is groot en wonderlijk.

Onze Heidelberger zegt daarvan: dat Christus daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij Zichzelf daar bewijze als het Hoofd van Zijn Christelijke kerk, door Wien de Vader alle dingen regeert... Geliefden, wij behoeven niets meer te bewijzen. Wij hebben het bewijs al geleverd in het Paradijs. Wij bewijzen nog dagelijks onze ellendige Adamsnatuur. Alle dagen bewijzen wij onze schandelijke afkomst en verdorvenheid uit Adam.

Voorwaar, er is geen mens rechtvaardig, die goed doet en niet zondigt.

Reeds zesduizend jaren probeert de mens te bewijzen dat hij niet is die hij is. Alle pogingen ten spijt komt hij toch dag aan dag openbaar als een vuilaardige deugniet.

Alrede is onze naam genoemd.

In de hoge hemel zit Christus in de rust van Zijn volbrachte werk. Daar bewijst Hij Zichzelf. Daar zien de ogen van de Vader op Hem. Daar toont Hij Zijn werk en bloed in het binnenste heiligdom.

Arme doemeling, die met de bewijzen van uw ellendestaat geconfronteerd wordt. Dacht u dat Hij u moest bewijzen voor het aangezicht van Zijn Vader?

Nee toch, Hij bewijst ZICHZELF.

Het "bewijs" van zijn duurgekochte gemeente is Christus Zelf.

De Wet, die geestelijk is, ontzenuwt alle andere bewijzen. Niets is er daar ik in kan rusten.

Het is een onvergelykelijk deel, het deel van Jakob.

Jakobs bewijs zit aan de rechterhand van de Vader.

Johannes getuigt van dit zalig deel: "Mijne kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige. En Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde der gehele wereld. (1 Johannes 2)

Nu moesten wij toch de eeuwige dood sterven krachtens het bewijs dat wij geleverd hebben.

Maar zie, tussen de heilige God en de verkoren en verloren zondaar staat: "Het Bewijs".

Lezer, iemand die zichzelf zal moeten bewijzen voor God, is en wordt zeker verdoemd. Niets, niets zullen we kunnen bewijzen wat Hem behaagt.

Waar de laatste voden ons ontvallen, staan wij naakt en wordt onze schande openbaar.

Nu zit daar, aan de rechterhand des Vaders, Sions bewijs, zó volkomen en volmaakt, dat de Vader geen zonde ziet in Zijn Jakob en in geen overtreding in Zijn Israël.

Zalig zal Hij zijn die, hoe naakt en blind ook hij zich ervaart, ja, daar alle bewijzen tegen Hem getuigen, nochtans niets meer heeft te bewijzen.

Een oog buiten onszelf ontdekt ons het Enig en Eeuwig geldend bewijs: JEZUS.

Jezus bewijst Zich daar als het Hoofd van Zijn kerk.

De kerk wordt geregeerd door de rechterhand van de Heere. Christus is het Hoofd van het lichaam.

Het water kan koud en modderig zijn.

De golven kunnen door sterke winden gedreven worden.

De voeten kunnen pijnlijk en moe zijn.

Maar..., zolang het Hoofd boven water is, is er geen levensgevaar.

Het Hoofd van de Kerk is in de hemel; het is de smarten van de dood ontbonden. Het Lichaam kan het Hoofd niet meer neerhalen. Wel haalt het Hoofd het lichaam op.

Welnu, het Hoofd is het centrum en de krachtbron. Het Hoofd heeft gezegd dat het lichaam mag delen in de hemelse gaven.

Zijn Geest is ook de Geest der Gemeente.

Zijn gaven giet Hij uit in Zijn lichaam.

Hemelse gaven: Geloof...Hoop...Liefde...Vrede...Blijdschap...Zaligheid. Hier alles nog ten dele.

Maar straks vervult Hij Zijn Woord: "En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn en u plaats zal berijd hebben, zo kom Ik weder en zal U tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben".

Dit is nu recht troostrijk voor allen, die tegen alle aanvechting en belegering in mogen stamelen: "Alles is niets, Christus alleen is genoeg".

Vreselijk is het om buiten dit Hoofd te willen en blijven bewijzen dat wij zelf goed bij ons hoofd zijn.

De dichter getuigt ervan: "Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter. Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat".

Ons eerste hoofd is diep gezonken en weer opgericht.

Ons tweede Hoofd is aller-diepst gezonken, maar is nu gezeten aan de rechterhand der Majesteit Gods in de hoogste hemelen.

Die aan de rechterhand Gods is...

Die ook voor ons bidt...

De steen, dien door de tempelbouwers
Verachtelijk was een plaats ontzeggd,
Is, tot verbazing der beschouwers,
Van God ten hoofd des hoeks gelegd.

Dit werk is door Gods alvermogen,
Door 's HEEREN hand alleen geschied;
Het is een wonder in onz' ogen:
Wij zien het, maar doorgronden 't niet.

Psalm 118:11

D.C.O.